

РЕШЕНИЕ

№ 2307

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 30.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Гальов

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11591** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във връзка с чл.84, ал.2 на Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Министъра на вътрешните работи срещу Решение, с рег.№ ППН-02-107 от 05.10.2022г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД; Комисията/.

Решението се оспорва като незаконосъобразно, поради издаването му при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и неговата цел. Сочи се, че КЗЛД е разгледала подаден сигнал срещу Министерство на вътрешните работи, а с оспорения акт е наложила административно наказание „имуществена санкция“ на Министъра на вътрешните работи. На проведеното заседание на КЗЛД, Министърът на вътрешните работи не е бил призован, като не му е дадена възможност да защити правата си, вкл. и чрез процесуален представител. Нарушени били разпоредбите на чл. 26, ал. 1, чл. 34-35 АПК, както и принципите на процеса по чл. 4 и чл. 8 АПК. Не са изяснени фактите от странана административния орган, преди да постанови процесната мярка, като не е ясно как точно подателят на сигнала е „взела4 бланка на декларация, т.е. дали и е предоставена или е взета без съгласие от длъжностното лице. Освен това, доколкото предоставянето и разпространението са две различни форми на обработване на личните данни с различно съдържание не са установени и събрани достатъчно доказателства, че в действителност били неспазени разпоредбите на чл. 4, ал. 1, т. 1-7 ЗЗЛД /отм./ и принципите по чл. 2, ал. 2 ЗЗЛД /отм./. Твърди се, че актът е издаден и в

противоречие с материалния закон. Иска се отмяната на оспореното решение.

В съдебното заседание, оспорващият – редовно призован, чрез процесуалния си представител юр. В. Т., поддържа жалбата и пледира за нейното уважаване. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни, редовно призован, чрез процесуалния си представител юр. Д. Т., излага съображения за неоснователност на жалбата. Актът, оспорен по делото е законосъобразен и издаден в съответствие с нормите на закона и процесуалните правила. В писмени бележки се позовава на норми от Правилника за дейността на Комисията, разграничаваща два отделни вида производство, съответно по подадена жалба от лице, чиито права са нарушени и подаване на сигнал относно закононарушения и засягане права на трето лице, какъвто е случаят. Счита, че не е следвало Министърът на МВР да бъде уведомен за това производство именно поради различната процедура по разглеждане на сигнала. Сочи се, че безспорно е установено нарушение свързано с личните данни на трето лице, което лесно можело да се идентифицира с имена и адреси, чрез разгласеният ЕГН, а освен това от публично вписани обстоятелства в Агенцията по вписванията става ясно, че въпросното лице извършва търговска дейност в студио за татуировки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, като обсъди доводите и становищата на страните, прецени събраните по делото доказателства и въз основа разпоредбите на закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството е образувано по постъпил в КЗЛД сигнал с вх. № ППН-02-107/16.02.2023г. от подател с имена И. И. относно незаконосъобразно разпространение на лични данни на физическо лице от страна на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР-гр.Р..

Всъщност, самият сигнал е писмо, изпратено чрез ел.поща, разпечатано на хартиен носител с преписката /л.36 и 37 от делото/. В открито съдебно заседание на 30.01.2024г. ответната страна потвърди, че именно това е процесният сигнал подаден до КЗЛД.

Видно от титулната част на електронното писмо, посочено е, че се изпраща по повод „Изтичане на лични данни КАТ Р.“. В резюме, в електронното писмо се разказва как подателят е посетила сектор КАТ в [населено място] по повод „случка“ с лек автомобил, чийто собственик е подателят на сигнала. В тази връзка, трябвало да попълни декларация, но поискала да вземе бланката, за да се консултира с адвокат, което заявила на длъжностното лице в полицията. След това забелязала, че на гърба на декларацията „има отпечатан стар акт, където съответно фигурира единен граждански номер“. В следващата част се излагат впечатления от работата на конкретния служител и на ведомството въобще, респективно относно ползването на консумативи /хартия/, които няма да се обсъждат, тъй като са извън предмета на делото. Подателят на сигнала заявява, че ще приложи и снимков материал. Моли за анонимност по изтъкнати съображения. По отношение подписването на писмото, още в началото се заявява, че „прочетох и изискването ви за електронен подпис, но като физическо лице аз не разполагам с такъв“. От друга страна, като гражданин на страната се счита за длъжна да информира за случващото се.

Върху разпечатаното на хартиен носител писмо е поставена резолюция със абревиатура „до ППН- 16.02.2023г.“ и е положен подпис, чийто автор е неизвестен. Поставен е и четвъртит печат, съдържащ посоченият по-горе регистрационен индекс и

дата на „сигнала“.

Към разпечатката на т.нар. сигнал е представено разпечатано изображение на фотоснимка на декларация за предоставяне а информация по чл.188 от ЗДвП /непопълнена бланка/ и на отделен лист е разпечатано изображение на част от Електронен фиш, с неизвестен номер и издател, в началната част на който е записан ЕГН, без други лични данни.

След провеждане на административното производство КЗЛД е постановила Решение № ППН-01-61/17 от 26.04.2018г. /л. 155-161/, като е приела, че МВР е обработило – чрез предоставянето им на Т., личните данни на господин К. в противоречие с чл. 23, ал. 1 ЗЗЛД, и е наложила на МВР имуществена санкция в размер на 1 000.00 /хиляда/ лева.

По преписката е изготвен докладна записка от Л.М.- държавен инспектор в отдел КАНП, адресирана до КЗЛД, с която се обръща към председателя на органа и членовете на комисията, с уточняването, че докладът е направен „след проверка по документи и анализ на получения сигнал“. Преразказва се съдържанието на електронното писмо, както и данни от изображенията /двете снимки/, изпратени по ел. поща и с позоваване на нормата на чл.4, §1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на ЕП и на Съвета от 27.04.2016г. относно квалифицирането на единния граждански номер /ЕГН/, като лични данни. Позовава се и на качеството на Министъра на МВР като администратор на лични данни и като констатира, че на декларацията, отпечатана на обратната страна на фиш с наложена глоба, съдържаща ЕГН на друго лице, от страна на служител на сектор „Пътна полиция“ в ОД на МВР-гр.Р. е обоснован извод за „разпространението на информация, представляваща лични данни на физическо лице“. Накрая, изготвеният доклад на служител на КЗЛД предлага на Комисията да отправи „официално предупреждение“ до Министъра на МВР, в качеството на администратор на лични данни.

Представен е извлечение от Протокол № 12/ 12.04.2023г. от заседание на КЗЛД, на което са присъствали Председателя на КЗЛД и трима членове, както и четирима служители от администрацията на органа. Обсъден е постъпилият доклад по сигнала от И. И. относно изтичане на лични данни от КАТ-Р. и е взето единодушно решение, т.е. с четири гласа за и без гласували против, да се издаде официално предупреждение до Министъра на вътрешните работи.

С Решение, с рег. № ППН-02-107 от 05.10.2022г. на КЗЛД, като е допусната фактическа грешка при изписване годината, вместо 2023г. е написана 2022г. ответният колективен орган е наложил процесната ПАМ.

В решението се пресъздава фактическата обстановка от електронното писмо и изготвеният въз основа на „сигнала“ доклад и е обоснован извод за „допуснато разпространение на информация, пердставляващи лични данни на физическо лице, по смисъла на чл.4, §1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на ЕП и на Съвета от 27.04.2016г., с което са нарушени чл.32,§1, б.“б“ от посочения регламент. Изтъква се, че при съобразяване естеството, тежестта и продължителността на нарушението, липсата на причинена вреда, както и сътрудничеството с надзорния орган, с цел отстраняване на нарушението, на основание чл.58,§2, б.“б“, във връзка с чл.57,§1, б.“а“ от посочения регламент е наложена мярката „официално предупреждение“ до Министъра на МВР.

Въз основа на така установените факти, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като предявена от активно легитимиран

субект, защото по съществото си актът е неблагоприятен за адресата. Оспореното решение е индивидуален административен акт, годен за оспорване пред съда и оспорването е предявено в преклузивния 14-дневен срок, доколкото въобще не се установява надлежното връчване на адресата на акта- Министърът на МВР. По преписката е приложено само писмо до Началника на КАТ-Р., който не е адресат на наложената мярка. В този смисъл, не би могло да се обоснове извод за просрочие на оспорването поради липсата на надлежно връчване въобще. Следователно, налице са всички положителни кумулативно изискуеми предпоставки за допустимост на жалбата и липсват отрицателни такива, поради което следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане на спора, съдът съобрази следното:

В контекста на правомощията си по чл.168 от АПК, във връзка с чл.146 от АПК, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган, в изискуемата писмена форма- решение и съдържа изискуемите реквизити по принцип. В това число, следва да се отбележи, че решението е постановено от колективен административен орган, действал в изискуемият кворум, видно от съставения протокол от заседанието, на което е взето решение за налагане на процесната мярка, респективно решението е подписано от Председателя на КЗЛД и трима от нейните членове. Комисията се е произнесла в рамките на своите правомощия, в контекста на посоченото в чл. 6, ал. 1 от Закона за защита на личните данни именно в качеството на „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон”. Съгласно, чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл.7, ал.1 от ЗЗЛД - председател и 4 членове/. Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването.

Предвид изложеното, съдът намира, че актът е валиден и не са налице основания за неговата нищожност, съгласно чл.146, т.1 АПК.

Следва да се отбележи, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал. 2 от АПК. Актът съдържа задължителните по чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, както и подписите на лицата, участвали в гласуването. При това положение не е налице основание за отмяната му, по смисъла на чл.146, т.2 от АПК.

По отношение съблюдаване на административнопроизводствените правила, нормите на материалния закон и неговите цели, съдът констатира следното:

Съдът счита, че актът е постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, доколкото ответният орган не взел предвид регламентираното от Правилника за дейността на КЗЛД, поради следното: Съгласно действащата редакция на този правилник, публикуван в Държавен вестник, разглеждането на сигнали е регламентирано, както следва:

„... Чл. 28. (1) Искането трябва да съдържа:

1. (изм. - ДВ, бр. 38 от 2023 г., в сила от 28.04.2023 г.) данни за искателя: име, адрес за кореспонденция, индивидуализиращи данни, свързани с естеството на искането;

2. (изм. - ДВ, бр. 38 от 2023 г., в сила от 28.04.2023 г.) изложение на обстоятелствата, на които се основава искането;

3. дата на узнаване на нарушението, ако се твърди такова;
4. посочване на лице, срещу което е подадено искането;
5. друга информация или документи, когато това е предвидено в закон или в този правилник;

6. (изм. - ДВ, бр. 38 от 2023 г., в сила от 28.04.2023 г.) дата и подпис; в случаите, когато искателят е физическо лице, може да предостави информация за наличие на персонален профил, регистриран в информационната система за сигурно електронно връчване като модул на Единния портал за достъп до електронни административни услуги по смисъла на Закона за електронното управление - ако разполага с такъв.

(2) (Нова - ДВ, бр. 38 от 2023 г., в сила от 28.04.2023 г.) Искателят предоставя електронен адрес съгласно Закона за електронното управление и/или телефонен номер, при наличие.

(3) (Предишна ал. 2 - ДВ, бр. 38 от 2023 г., в сила от 28.04.2023 г.) Когато писменото искане съдържа нередовности, подателят се уведомява да ги отстрани в 3-дневен срок от съобщението.

(4) (Предишна ал. 3 - ДВ, бр. 38 от 2023 г., в сила от 28.04.2023 г.) В случай че нередовностите не бъдат отстранени в срока по ал. 2, производството се прекратява.

Съгласно Чл. 29. (1) от Правилника „Не се разглеждат:

1. анонимни искания или сигнали, които не са подписани от подателя или от негов представител по закон или пълномощие, както и такива, в които не е посочена информацията по чл. 28, ал. 1.“

Въобще не може да се сподели тезата на ответния орган, че се е произнесъл по редовен сигнал, при положение, това волеизявление представлява неподписано електронно писмо, което означава, че органът въобще не е сезиран с валидно волеизявление и според цитираната императивна норма на собствените му правила такъв „сигнал“ не подлежи на разглеждане. Съгласно чл.28, ал.3 от Правилника за дейността на КЗЛД съответният орган на Комисията, който се произнася по редовността и допустимостта на сигнала дава указания до подателя, с оглед привеждането му в съответствие с нормативните изисквания, което в случаят не се и твърди да е сторено.

Вярно е, че преценката за редовност на подадения „сигнал“ се прави от самия орган, но от нейната коректност зависи дали извършените действия по сигнала са законосъобразни или не, респективно дали постановеното решение е законосъобразно или не.

Не може да се игнорира факта, че изпратеното писмо не съдържа подпис, а освен това подателят на писмото изрично заявява, че е „запозната с изискването за електронен подпис“, но няма такъв, защото е „физическо лице“. Следва да се отбележи, че в правния мир не е известно други субекти освен физически лица да полагат подписи. Юридическите лица /фирми, организации, учреждения и прочие/, както е известно обективно не могат да го направят, защото са само правни субекти и те действат чрез съответни законни представители /физически лица/. В този смисъл, единствено физическите лица могат да разполагат с електронен подпис, а в случай, че желаят да подават сигнали, несъмнено следва да се съобразяват с нормативните

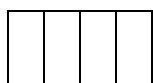
указания за това. С други думи, липсата на валиден подпис на подателя на писмото, възприето от органа като сигнал означава, че практически се е произнесъл без да е сезиран с такова валидно волеизявление, в противен случай нямаше да предвиди в правилника за дейността си подобно изискване.

В конкретният случай при разглеждане на „сигнала“ административният орган не е спазил процесуалните правила. Неоснователна е тезата на ответника, че за разглеждане на сигналите не следва да бъде уведомен в случаят Министъра на вътрешните работи, в качеството на администратор на лични данни. Изрично е посочено в нормата на чл.32, ал.1 от Правилника за дейността на КЗЛД, че „Събирането на доказателствата, назначаването на експерти, представителството, призоваването и други действия в производството по тази глава се извършват по реда на АПК.

(2) (Предишен текст на чл. 32 - ДВ, бр. 38 от 2023 г., в сила от 28.04.2023 г.) За започване на производство освен искателя се уведомяват и известните заинтересовани лица“.

Не може да се сподели ответната теза, според която от една страна въобще не следва да се уведомява ръководителят на ведомството-администратор на лични данни, а от друга страна, без да бъде уведомен въобще този субект би било пълноценно произнасянето по съществуващото на сигнала, т.е. дали правомерно или неправомерно са изписани лични данни /ЕГН/ на друго лице, различно от подателя на „сигнала“. Това е обективно невъзможно, предвид факта, че по начина на изпращането на материалите до КЗЛД не може еднозначно да се прецени дали така представеният снимков материал онагледява съдържанието на един хартиен носител /лице и гръб/, при положение, че се твърди двете изображения да са лице и гръб на един хартиен носител, но по начина по който са изпратени двете „снимки“ чрез електронната поща това не може да се установи. Следователно, за произнасянето по този сигнал, ако и да бъде приет за редовен след съответна процедура по администриране и подписване от лицето, което го е подало, е било необходимо извършване на надлежна проверка, за която разбира се следва да бъдат уведомени заинтересованите лица, в случаят администратора на лични данни. Такива извършени действия не се установяват в хода на административното производство по подаденото искане, с характер на сигнал. Единственият източник на информация за приемането и работата по сигнала се съдържа в докладната записка на държавен инспектор в отдел КАНП на Комисията /л.40-41 от делото/, но извод, че такава проверка е извършена не може да се направи от съдържанието на изготвения доклад. Още по-малко, надлежна проверка може да се направи без да е уведомен съответният администратор на лични данни. Последният несъмнено е заинтересовано лице в това производство при положение, че се подава

сигнал срещу неговите действия и се очаква произнасяне от контролния орган въз основа на обективна проверка по предвидения законов ред, съгласно приложимите норми на АПК, към които Правилника за дейността на Комисията очевидно препраща. Нещо повече, правилника на ответния орган не би могъл да съдържа разпоредби, които да противоречат на основния процесуален закон, приложим за всички административни производства- АПК, в противен случай, такива норми на подзаконовия акт, какъвто е правилника биха били неприложими, съгласно един от принципите на административния процес- чл.5, ал.1 от АПК. С други думи неясно как органът е обосновал извода си за извършено нарушение без въобще да е уведомил заинтересованият субект- администратор на лични данни, който според чл.29, ал.1 от Закона за МВР действително е Министъра на МВР, но видно от цитираната норма на закона тези правомощия могат да се възлагат и на други длъжностни лица, а съгласно чл.29, ал.2 от ЗМВР, редът за обработване на лични данни се определя с инструкция на Министъра на МВР. Въз основа на законовата норма е издадена и ИНСТРУКЦИЯ № 8121з-1280 от 7.10.2021 г. за реда за обработване на лични данни в Министерството на вътрешните работи, издадена от Министъра на МВР, обн. в ДВ, бр.87 от 19.10.2021г. Според текста на чл.41, ал.1, т.2 от Инструкцията, *Контролът върху дейностите по обработване на лични данни в МВР се осъществява от: 1. Комисията за защита на личните данни; 2. Министъра на вътрешните работи.* В тази връзка именно оспорваният е следвало да бъде уведомен за случая, с оглед законосъобразното протичане на административното производство.

Няма данни по делото, от които да се обоснове извод, че КЗЛД е изпълнила задължението си да уведоми Министъра на вътрешните работи за започване на производството по смисъла на чл. 26 АПК, както и да го призове в качеството му на ответна страна /чл.47 АПК/. Липсва информация по преписката дали заседанието на 12.04.2023г. е било открито или закрито, по смисъла на чл.9, ал.4 ЗЗЛД, както и ако е било закрито кои са били предпоставките за непровеждането му с участието на страните в производството. При действието на цитирания Правилник за дейността на КЗЛД, ответният орган се произнася по редовност и допустимост на жалби на физически лица в закрито заседание, а по тяхното съществуване – в открито заседание, за което се уведомяват страните и заинтересованите лица /чл.40 от Правилника/. Вярно е, че неучастието

на страните, които са редовно призовани, в заседанието или неизпращането на техен процесуален представител не рефлектира върху законосъобразността на крайния за производството акт, тъй като подобно поведение е последица от тяхната незаинтересованост за изхода от спора. Изрично в чл.11, ал.2 от ПДКЗЛДНА е посочено, че в протокола задължително се вписват датата и мястото на провеждане на заседанието, видът на заседанието, присъстващите членове на комисията и служители от администрацията, явилите се заинтересовани лица, приетият дневен ред, направените по него изказвания и взетите решения.

При тези констатации, действително се обосновава извод, че на Министъра на вътрешните работи не е представена възможност да участва в проведеното от КЗЛД заседание и да изрази становище по съществуването на спора, чието нарушаване води до погазване и правото на защита на жалбоподателя, тъй като не е предоставена възможност да участва в административното производство, а последното е проведено в противоречие с чл.34 и следващите от АПК и принципите на процеса - истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/. „Проведеното от административния орган производство е и пример и за нарушаване на правото на добра администрация, съгласно чл.41 от Хартата на основаните права на Европейския съюз /Хартата/. Съгласно чл. 41, т. 2, б. „а“ от Хартата, правото на добра администрация включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него. Няма спор, че независимо дали администраторът на лични данни е участвал или не, контролният орган е в правомощието си да издаде съответния като резултат акт, но същият, освен в изрично установените случаи, има безусловното задължение да обезпечи участието на страната в административното производство и да обсъди, мотивира акта си съобразно становището на страната. Предприетите от нея действия биха могли да доведат до събиране или представяне на доказателства или навеждане на основания за постановяване на различен по съдържание акт. Наличието на такава хипотеза може да се прецени еднозначно само ако е спазено правото на участие на засегнатия от производството субект, а не само въз основа на твърденията на административния орган. В този смисъл, хипотезата на чл. 146, т. 3 АПК за отмяна на акта, постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и включването му в обхвата на съдебната служебна проверка за законосъобразност на акта, на основание чл.168, ал.1 АПК не е случайно. Именно неговото въвеждане цели въвеждането на допълнителни

изисквания към правоприлагащите органи, надскачащи формалното изпълнение на материалния закон, за да се избегне едностранното, изненадващо и произволно упражняване на власт спрямо задължените субекти“ В този смисъл е и съдебната практика, например *Решение № 1504 от 04.02.2021г. по адм. дело № 9896/2020 г., IV отд. на ВАС на РБ.* Допуснатите процесуални нарушения, обсъдени по-горе в решението са от категорията на съществените и са предпоставка за отмяна на атакувания индивидуалния административен акт, по смисъла на чл.168, ал. 1 във връзка с чл.146, т.3 от АПК, като последица от това е изпращане на преписката на административния орган за ново произнасяне с призоваване на страните в производството, провеждане на заседание, за което те да са редовно призовани, и предоставяне на възможност да се запознаят с материалите по административната преписка и да вземат становище по спора, като направят възражения, представят доказателства и обективират доказателствени искания. В този смисъл, настоящата съдебна инстанция не дължи произнасяне по смисъла чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4-5 от АПК – постановено ли е решението в съответствие с материалния закон и неговата цел. Нещо повече, така представената по преписката доказателствена съвкупност е твърде оскъдна и не може да обуслови обективен извод, от страна на контролния орган за неправомерно „разпространение“ на лични данни, при положение, че неучастието на администратора на лични данни в административната фаза на процеса, очевидно се е отразило и на липсата на достатъчно надлежни доказателствени средства, които да установят как точно е осъществено това разпространение на лични данни, доколкото приложените две „фотоснимки“ към неподписаното електронно писмо въобще не могат да обусловят категоричен извод в такава насока. По този начин самият орган възпрепятства извършването на съдебен контрол за законосъобразност и по приложение на **материалния закон и неговите цели**, доколкото само за действително извършено нарушение следва да се наложи ПАМ от процесната категория, с произтичащите от това правни последици за администратора на лични данни.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК във връзка с чл.37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева, която КЗЛД следва да заплати на МВР за процесуалното представителство на оспорващата страна в производството пред АССГ.

Мотивиран от изложеното, на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и

чл.174 АПК, Административен съд София-град, II-ро отд, 53-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Министъра на вътрешните работи, **Решение, с рег.№ ППН-02-107 от 05.10.2022г. /датата посочена в решението/** на Комисията за защита на личните данни.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне от *Комисията за защита на личните данни* в съответствие с дадените с настоящото решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок за произнасяне на ответника, считано от датата на влизане на настоящия съдебен акт в законна сила.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на Министерството на вътрешните работи сумата в размер от 100.00 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение за представителство пред АССГ.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаване на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: